

Răstignirea lui Hristos: O responsabilitate colectivă

Miercuri, 15 noiembrie 2006

Robert J. Wieland

Ca și în cazul fruntașilor evrei, omenirea din prezent nu este conștientă de vina răstignirii lui Hristos. Dar păcatul lor este și păcatul nostru, pentru simplul motiv că fiecare dintre noi împărtășim aceeași natură omenească. Noi toți suntem “mădulare ale trupului.”

“Să ne aducem aminte că noi suntem încă într-o lume în care Isus, Fiul lui Dumnezeu, a fost lepădat și răstignit, o lume care mai este încă vinovată pentru disprețuirea lui Hristos și alegerea unui criminal în locul Mielului fără pată al lui Dumnezeu... Acuzația de respingere și omorâre premeditată a Fiului lui Dumnezeu planează astăzi asupra întregii lumi... Toate grupările și sectele care manifestă același spirit de invidie, ură, prejudecată și necredință manifestat de cei care l-au omorât pe Fiul lui Dumnezeu, dacă ar avea ocazia, s-ar comporta în același fel ca iudeii și oamenii din vremea lui Hristos. Ar fi părtași aceluiași spirit care a cerut moartea Fiului lui Dumnezeu” (TM 38).

Dacă respingem acest adevăr clar, putem liniștiți să dăm ceasul înapoi pentru încă o generație. Mândria spirituală încearcă să scape de această descoperire. “Este imposibil! Eu nu aș fi făcut niciodată un astfel de lucru,” poate insista cineva. Totuși, exact aceasta a fost reacția îngâmfată a celor care au respins începutul mării strigări (vezi RH, 11 aprilie 1893).

Desfășurarea finală a istoriei va însemna descoperirea vinei pe care o poartă lumea, astfel încât, până la urmă, toți să o poată înțelege. Când toți oamenii se vor uni ca să extermine pe poporul lui Dumnezeu prin decretul final, acest rău subconștient se va manifesta pe deplin. Duhul Sfânt nu îl va mai înfrâna. Iar ura lor față de poporul lui Dumnezeu va fi în realitate ură față de Hristos – o manifestare nouă și deplină a aceluiași sentiment de ură care s-a dat pe față la Calvar, “pentru ca... toată lumea să fie găsită vinovată [pe față] înaintea lui Dumnezeu” (Rom 3:19).

Adevărul dureros care se desprinde din solia Martorului credincios către “îngerul Bisericii din Laodicea” este că vina colectivă reprezintă adevăratul nostru păcat. Iar această vină împiedică revărsarea ploii târzii. Dincolo de suprafață, există o “fire pământescă” care “este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu.” De-a lungul multor ani, această vrăjmășie subconștientă împotriva lui Dumnezeu a zădărnicit cele mai mari eforturi ale noastre de a grăbi revenirea Domnului.

Evident, numai “ștergerea păcatelor,” care va avea loc în ziua ispășirii, poate face posibilă curățirea acestui nivel mai profund al păcatului subconștient. Când această lucrare va fi terminată, acea expresie misterioasă – “ispășirea finală” – va fi apreciată mai mult. Nu va fi nimic magic în împlinirea lucrării. Păcatele de care acum nu suntem conștienți, ne vor fi descoperite pe deplin și ne vom pocăi de ele fără întârziere. Dar acest lucru nu va fi posibil dacă, alături de înțelegerea păcatelor noastre, nu există o înțelegere și mai profundă a semnificației harului. De aici decurge și necesitatea pentru o înțelegere a evangheliei mai clară decât oricând – neprihănirea prin credință. Dacă “vrăjmășia” este pe deplin vindecată, “ispășirea” devine pe deplin eficientă, sau “finală.” Este, de fapt, o împăcare finală.

Cu mult timp înainte de Calvar, Isus a vorbit despre păcatul subconștient al vrăjmașilor Săi:

“De aceea le vorbesc în pilde, pentru că ei, măcar că văd, nu văd, și măcar că aud, nu aud, nici nu înțeleg. Și cu privire la ei se împlinește proorocia lui Isaia, care zice: ‘Veți auzi cu urechile voastre, și nu veți înțelege; veți privi cu ochii voștri, și nu veți vedea [oida, a fi conștient]. Căci inima acestui popor s-a împietrit; au ajuns tari de urechi, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu, și să-i vindec’” (Mat. 13:13-15).

Marcu adaugă în locul ultimei expresii: “ca nu cumva să se întoarcă la Dumnezeu, și să li se ierte păcatele” (Marcu 4:12). Astfel, ceea ce nu fusese “cunoscut” (oida) este arătat ca fiind păcatele lor. Duhul Sfânt este Agentul divin, a cărui lucrare este de a face cunoscut păcatul subconștient: “Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul...” (Ioan 16:8). Este imposibil ca păcatul să fie iertat, până când Duhul Sfânt nu ne face conștienți de el. Din această cauză, nu poate exista o ștergere automată a înregistrării prin apăsarea butonului magic – “Doamne, iartă-mă de toate păcatele” – fără ca să fim conștienți de acele păcate.

A.T. Jones, unul din solii prin care Dumnezeu a transmis poporului Său “începutul” ploii târzii în 1888, a accentuat că păcatele care stau ascunse în inima omului, trebuie scoase la iveală înainte ca să poată fi șterse. “Vestea bună” este că, dacă îi permitem, Domnul va face această lucrare:

“Unii dintre frații care se găsesc aici au făcut chiar acest lucru. Ei au venit aici liniștiți; dar Duhul lui Dumnezeu le-a dezvăluit ceva ce nu mai văzuseră niciodată până atunci. Duhul lui Dumnezeu a mers mai adânc decât înainte și a scos la iveală lucruri pe care ei nu le mai văzuseră; și apoi, în loc să mulțumească Domnului pentru acest lucru și să rupă relația cu păcatul... ei au început să se descurajeze...”

"Dacă Domnul ne-a scos la iveală păcate pe care nici nu le bănuiam, aceasta este o dovadă că El coboară în profunzime, și în cele din urmă va ajunge până jos de tot; iar când găsește și ultima pată sau necurăție, care nu este în armonie cu voința Sa, și o aduce la suprafață, și ne-o arată, iar noi spunem: “În locul ei Îl prefer pe Domnul” – abia atunci lucrarea este completă și sigiliul Dumnezeului Celui viu poate fi pus peste caracter [adunarea: ‘Amin!'].

"Aceasta este lucrarea binecuvântată a sfințirii. Iar noi suntem conștienți că ea se desfășoară în noi. Dacă Domnul ne-ar îndepărta păcatele fără ca noi să știm, la ce ne-ar folosi? Asta ar însemna să ne transforme în niște mașini. Dar El nu și-a propus așa ceva; dimpotrivă, El dorește ca noi să știm când ne sunt îndepărtate păcatele, pentru ca să putem ști când vine neprihănirea Sa. Aceasta se întâmplă când ne predăm pe noi înșine ca să-L putem avea pe El" (General Conference Bulletin, 1893, p. 404).